

REMÉNY ÉS ÖNBIZALOM, KÜLFÖLDÖN ÉLEK

Humlebæki köztemető, Dánia. A közepén tó, napfény játszik a nyugodt víztükrön, melyet a moszatos aljzat smaragdzöldre színez. A vízi világ, akárcsak a felszíni, mozdulatlan. Csend van. Kövezett úton sétálok, lépteim zaját elnyeli a háborítatlan némaság. A márványból faragott emlékkövek fölé rozsdás cinóberbe vegyülő juharfák lombkoronái hajolnak kémlelően, mintha a megkopott feliratokat akarnák kibetűzni. Egy pillanatra megtorpanok. Valahol messze a tenger morajlik, elmém zúgása hozzáidomul a kavargó habok monoton zajához. Már nem hallom egyiket sem. Körbe-körbe sétálok. Jobbról örökzöld bukszusok őrzik utamat, balról magyalbokrok kacéran vöröslő bogyói kandikálnak felém a tüskés levelek alól. A ravatalozó ház ajtaja zárva. Csupasz, vakolatlan téglafalait majd egészen benőtték a vadszőlő liánjai. Áll a levegő. Nincs már nyár, de még ősz sincs. Tegnap esett. Előtte is egész héten. De ma olyan, mintha a tél istennője sose hagyná fagyos lábnyomát az utak aszfaltján, sose lehelne dérből girlandot a fák ágaira. Mintha sose jönne el. Megállt az idő. Az édenkert él, a sírok benne pihennek. Az egyiknél megállok, rajta cirkalmányos betűkkel „Hans Olsen”. Igen gyakori név ebben az országban. Alatta „1968-1990”. Elgondolkodom. „Huszonkét év. Jövőre én is annyi leszek.” Elködösült szemmel tovább-ballagok. Már nem is látom az utat magam előtt, csak bandukolok cél nélkül. „Milyen szép lenne itt nyugodni!” Ez jár a fejemben egész délután.

Kisbolt a sarkon. „Alma, répa, sós keksz, rizs... Minden megvan? Azt hiszem, igen. A kenyér! Elfelejtettem!” Visszamegyek a pékáru osztályra. Lehajolok, és az alsó polcról leveszem az előre szeletelt kenyeret. „70 korona. Az körülbelül... Na, ha 48 most a váltás, akkor

számoljunk mondjuk 50 forinttal... Az 3500 forint? Hol a telefonom? Nagyjából annyi, ja.” Visszateszem a kenyeret a polcra. „Szemét, pénzsóvár ország! Abból van ennyi pénzük, hogy lehúzzák a külföldieket! Rohadt kapitalista világ! A diákoknak amúgy is ingyen kéne adni mindent! Hát, alig van pénzük! A pénz tönkreteszi ezt a világot! A hatalom nem tisztel senkit és semmit!” A kassza felé tartok. Fizetek. Kifelé sétálok a boltból. A blokk alján 243 koronás összeg áll. „Még szerencse, hogy az ösztöndíjat már azelőtt elköltöttem a kollégiumi kaució felére, hogy átutalták volna szeptemberben!”